

Daan Vandewalle

Dobrý den, jmenuji se Daan Vandewalle a jsem klavírista. Ostravské centrum nové hudby mě požádalo, abych se vyjádřil k Ostravě a k festivalovému bienále Ostravské dny, které se – jak doufám – uskuteční opět příští rok v srpnu. Nacházíme se nyní v mimořádné době a v těchto časech může být hezké ohlédnout se a zamyslet se nad tím, co pro mě Ostrava a její festival znamená. Bylo to tak: jednoho dne mi zazvonil telefon a v něm se ozvalo, abych přijel do Ostravy, to bylo tehdy poprvé, je to asi čtrnáct let nazpět. Volal mi hlavní organizátor festivalu Petr Kotík, a to newyorského Brooklynu. Pamatuji si na ten telefonát velmi, velmi dobře, protože řekl: „Dobrý den, tady je Petr Kotík, volám z New Yorku. Nechtěl byste si zahrát na dalším ročníku festivalu Ostravské dny nové hudby? Moment, vydržte prosím, v kuchyni se něco vaří a nesmí se to spálit.“ Čekal jsem docela dlouho a říkal jsem si, co se to děje? Vážně jsem nevěděl, co si o tom mám myslet, ale pamatuji si ten telefonát velmi dobře, byl pro mě nesmírně významný, protože od tohoto telefonátu v roce 2007 se festivalu účastním pravidelně. Jak mnozí z vás ví, hrál jsem tam od té doby pokaždé. Vždycky toho mám hodně na hraní, pokaždé si to užívám a možná ze všeho nejdůležitější je, že – jak si nyní uvědomuji – jsem si na festivalu našel přátele. Na festivalu, který je pro mě důležitý z mnoha důvodů.

Jedním z důvodů je, že když se podívám zpět na všechny festivalové ročníky, zjišťuji, že festival nemá dogma, a pokud tam nějaké dogma existuje, je jím myšlenka dát prostor hudbě, která má skutečnou hudební podstatu, která má skutečný význam. Festival nemá zájem o trendy, i když jím sám je. Nezaměřuje se na jeden konkrétní aspekt nové hudby, přestože je správné říci, že na festivalu se hraje hodně americké současné hudby, a to mě přivádí k druhému aspektu, který je pro mě na tomto festivalu opravdu důležitý. Je to místo, kde se konaly premiéry mnohých orchestrálních děl řady velkých mistrů experimentální americké hudby. Bývá zvykem, že v Ostravě můžete slyšet orchestrální díla Mortona Feldmana, nové orchestrální skladby Christiana Wolffa, díky čemuž je tento festival také mnoha způsoby jedinečný. Za třetí, to, co mi na tomto bienále připadá opravdu zvláštní, je to, že působí jako nějaká návyková látka, za níž se lidé chtějí opakovaně vracet. Moc se jim to líbí a v poslední den, kdy musí odjet, se už těší na další návrat do Ostravy. A musím přiznat, že přesně tak to mám i já.

Těším se na návrat na tento festival, a to z mnoha důvodů. Člověk sice musí hrát téměř neustále, ale přitom to nevnímá jako práci, a myslím si, že je to proto, že Petr Kotík velmi dobře chápe, že jediný způsob, jak předejít tomu, aby si muzikanti stěžovali, je nechat je hrát. Právě tehdy jsme totiž šťastní: když jsme na jevišti, když zkoušíme. To jsou ty chvíle, kdy opravdu děláme to, po čem bytostně toužíme, a to je dělat muziku. To je nesmírně důležité, a další důležitá věc je velmi uvolněná atmosféra festivalu. Koncerty jsou velmi dlouhé, harmonogramy zkoušek jsou velmi dlouhé, ale přesto to vypadá, jako by na festivalu panovala jakási improvizovaná atmosféra, a myslím, že lidé to mají rádi. Víte, je zábavnější vědět, co budete dělat zítra, příští týden atd. Víte, lidé to zvládnou, ale vědět, co budete dělat přesně ve čtyři hodiny v určitý den za dva roky, to možná není tak dobré. Takže tato uvolněná atmosféra, ve které můžete sami přicházet s různými návrhy, a v níž člověk dostane za úkol ponořit se do hudby, k níž by se bez tohoto festivalu nikdy nedostal nebo by si ji nikdy nezahrál, to je obzvlášť

příjemné. Je to druh festivalu, který spojuje lidi v jakémisi intenzivním setkání hudebníků, umělců, skladatelů.

A opravdu, opravdu, opravdu doufám, že budu pozván i na další ročník a že další bienále bude stejně úžasné jako to předchozí. Klidně tedy řeknu, že si myslím, a teď se musím přiznat, že Ostravské centrum pro novou hudbu hraje v mém životě významnou roli, a jsem mimořádně šťastný, že jsem byl – nějakým skromným způsobem – součástí jeho dění. Přeji všem jen to dobré a doufám, že jste všichni v bezpečí. Já jsem stále v Belgii, kde je stále velice přísná karanténa, i když se teď trochu uvolňuje. Je to pro všechny velmi těžké, ale všechno bude zase lepší a znovu se vydáme do Ostravy. A důvod, proč jsem nenahrál něco, co bych nahrál u sebe doma, je ten, že můj domácí klavír je momentálně šíleně rozladěný, a dokonce mu chybí některé struny. Takže dvě nahrávky, které jsem poslal do Ostravy, jsou ty, které jsem nahrál den před zahájením karantény v Belgii. V Concertgebouw Brugges jsem hrál v kuse šest a půl hodiny, nahrál jsem řadu skladeb, které pak byly vysílány každý den po dobu 45 dní. Mezi nimi byly i tyto dvě skladby, jedna od Mortona Feldmana, která se jmenuje „Piano Piece 1952“, a jedna od Johna Cage, ta se jmenuje „Dream“. Doufám, že se vám to bude líbit a doufám, že se s vámi zase velmi, velmi, velmi brzy setkám.